

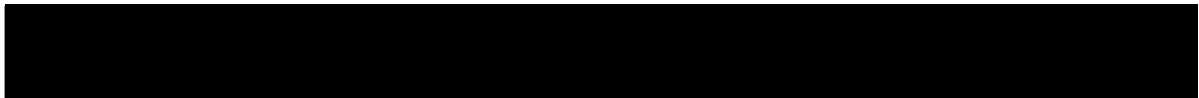

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl soudkyně Mgr. Veronikou Novotnou v hlavním líčení konaném dne **13. února 2025**

takto:

Obžalovaný

je vinen, že

dne 31. 8. 2024 kolem 18:45 hodin v [redacted] před dům čp. [redacted] přesně nezjištěný motocykl a asi po 20 minutách z místa odjel, ačkoliv mu byl rozsudkem Okresního soudu v Táboře č. j. 5 T 108/2021-194 ze dne 25. 11. 2021, který nabyl právní moci dne 27. 1. 2022, uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu v trvání 48 měsíců,

tedy

mařil výkon rozhodnutí soudu tím, že vykonával činnost, která mu byla takovým rozhodnutím zakázána,

čímž spáchal

přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 337 odst. 1 trestního zákoníku k **trestu odnětí svobody** v délce **4 (čtyř) měsíců**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu **zařazuje do věznice s ostrahou**

Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v **zákazu řízení** motorových vozidel všeho druhu na dobu **20 (dvacet) měsíců**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Kuchařová.

Odůvodnění:

1. Dokazováním v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

I. Důkazní situace

1. Tento skutkový stav byl zjištěn z výpovědi obžalovaného, výsledku svědků [REDAKCE] [REDAKCE] Soud vycházel rovněž z listinných důkazů, konkrétně úředního záznamu a dále rozhodnutí v předchozích trestních věcech obžalovaného. Neopominutelnými důkazy jsou rovněž osobní výkazy obžalovaného, včetně aktuálního opisu rejstříku trestů a majetkového šetření.
2. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, řídíce se svým vnitřním přesvědčením založeným na pečlivém uvážení všech okolností případu (§ 2 odst. 6 trestního řádu) a dospěl k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál, který mu dovoluje ve věci rozhodnout.

II. Skutková zjištění

3. Obžalovaný spáchání trestného činu popřel, argumentoval tím, že se jedná o mstu jeho bývalé přítelkyně a matky jejich syna, [REDAKCE] Poukazoval na to, že má již šestnáctého partnera za tři roky, neustále se stěhuje, proto jí řekl, že jí nahlásí na sociálku, pokud nezmění své chování, pokud se bude s jejím synem stále stěhovat. Nyní má nového přítele, potřebuje jej „pohoršit“, stylizuje se do role chudinky. Doplnil ale, že neusiluje o svěření dítěte do péče, nechce mu brát matku.
4. Obžalovaný dále rozvedl, že jak se dostal k bydlíšti svého syna, tj. do [REDAKCE] [REDAKCE] si nepamatuje, je už to dávno, buď jej vezl kamarád, nebo jel autobusem, jezdí tam často, takže si to nepamatuje. Synovi vezl automobil na dálkové ovládání. Připouští, že na místě byl pravděpodobně kolem 18:45, jak je uvedeno, psal svědkyni [REDAKCE] zprávu, nechápal, proč se schovává za oknem, když jen vezl synovi dárek. Na místě byl asi 5 minut, poté odešel, je ale pravdou, že zaklepal na schránku, nebyl tam zvonek. Z místa odjel autobusem do restaurace [REDAKCE] třicítkou.
5. Výpověď obžalovaného soud považuje za nevěrohodnou, nejenže je vyvrácena svědeckými výpověďmi obou slyšených svědků, ale také úředním záznamem o prvotním šetření hlídky na místě. Soud také nemůže opomenout nevěrohodnost výpovědi obžalovaného vyplývající ze samotného jejího obsahu, obžalovaný ve své podstatě soustředil svou obhajobu na argumentaci, že je obětí msty svědkyně [REDAKCE] která se jej snaží očernit, aby se postavila do lepšího světla před novým partnerem, a druhou skupinou argumentů je pak pomsta za jeho snahu zajistit stabilní výchovné prostředí synovi, neboť svědkyně často střídá partnery i místa pobytu. Tyto argumenty je však nutno zcela odmítnout. Obžalovaný sice soudu předkládá obraz komplotu a msty, avšak při bližším rozboru jeho argumentů dostává tento obraz značné trhliny. V otázce stabilizace výchovného prostředí syna, je s podivem, že ačkoli by to měl být jeden ze dvou stěžejních motivů svědkyně k jeho křivému obvinění, obžalovaný žádné reálné kroky nečiní, neusiluje o svěření syna do péče a vytvoření mu stabilního prostředí, naopak toto „stabilní prostředí“ chce vytvářet tím, že bude rozhodovat o partnerských vztazích svědkyně, případně místech jejího pobytu, pokud argumentuje tím, že měl svědkyni konfrontovat s tím, že její chování nahlásí „sociálce“, dosud tak neučinil. Hypotetické kroky v budoucnosti by jen stěží přiměly poškozenou se vystavit nebezpečí trestního stíhání a hrozbě trestu za křivé obvinění. To, že oba mají spory ohledně výchovy syna, je soudu zřejmé, že strany obžalovaného se však s ohledem na obsah jeho výpovědi a charakter obvinění celá věc spíše její jako neschopnost zpracovat rozpad partnerského vztahu, rozhodně však tvrzení obžalovaného nelze považovat za hodnověrná, zejména když je to obžalovaný, kdo očerňuje svědkyni. Druhá skupina argumentů spočívající v tom, že se svědkyně chce jeho

očerněním sama postavit do lepšího světla je sama o sobě absurdní, a to natolik, že nevyžaduje bližší vyjádření, neboť jak by toto svědkyně křivým obviněním obžalovaného dosáhla.

6. Z citovaného úředního záznamu vyplývá, že oznámení o přítomnosti obžalovaného na místě učinila svědkyně [REDAKCE] v 19:22, na místo ihned vyjíždí hlídka policie, která však obžalovaného nezastihla, ačkoli propátrala okolí.
7. Svědkyně [REDAKCE] svědek [REDAKCE] pak shodně vypověděli, že si příjezdu obžalovaného všimli, protože slyšeli motocykl. Inkriminovaného dne přijeli z dětského dne v [REDAKCE] slyšeli motocykl, a protože obžalovaný na motocyklu občas přijel, dívali se z okna. Obžalovaný na motocyklu skutečně před dům přijel, měl helmu, tu si však později sundal, motocykl také opakovaně tzv. túroval. Volal na svědkyni [REDAKCE] poději i vulgárně, oni mu neotevřeli, obžalovaný po chvíli odjíždí. Před tím než odjel se před domem pohyboval přibližně patnáct minut, přecházel sem a tam, bouchal do poštovní schránky, schránky hlavního uzávěru plynu, poté odjel. PO chvíli slyšeli motocykl znova, už jej ale neviděli, ale znovu přišel obžalovaný, před domem však byl pouze chvíli a poté odešel. Svědci také uvedli, že svědkyně [REDAKCE] se v průběhu toho, kdy se obžalovaný zdržoval před domem opakovaně odcházela kontrolovat syna, který se koupal, posléze jej převlékla do pyžama, teprve poté, co se postarala o syna volala policii.
8. Výpověď obou svědků hodnotí soud jako věrohodnou, je poměrně věcná, projev svědků je civilní, jakkoli soud nepřehlédl, že svědci se před soudem shodují v popisu motocyklu, v přípravném řízení jej popisovali odlišně, nicméně s ohledem na časový odstup, skutečnost, že se od předchozích (procesně) nepoužitelných výpovědích neshodují, co se týče nápisu a barvy motocyklu, byť typově jej svědek [REDAKCE] popisuje správně, není na překážku věrohodnosti jejich výpovědí, naopak to podporuje jejich věrohodnost, neboť je zřejmé, že jejich výpovědi nejsou naučené, neopakují dříve uvedené. Navíc svědek [REDAKCE] ve svém popisu uvádí několik barev, zjevně si přesnými barvami není jistý, jako si není jistý podobou vzoru po stranách.
9. Rovněž významným důkazem je i rozsudek Okresního soudu v Táboře ze dne 25. 11. 2021, č. j. 5 T 108/2021-194, kterým mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidle všeho druhu na dobu 48 měsíců, jehož konec je ke dni rozhodování soudu stanoven na 27. 1. 2026. Odvolání proti tomuto rozsudku bylo zamítnuto.
10. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že má za nepochybně prokázaný skutkový děj popsany ve výroku rozsudku, neboť nejsou žádné pochybnosti o tom, že obžalovaný uvedeného dne a času řídil motocykl, přestože měl pravomocně uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. Pokud totiž obžalovaný argumentuje komplotem svědků je to spíš jeho vlastní konstrukt, než realita. Nadto soud nepřehlédl, že obžalovaný je poměrně přesně schopen popsat, co na místě dělal, jako z místa odjel, kam šel, ale nepamatuje si, jak se na místo dostal, tedy klíčový okamžik skutkového děje. Koneckonců obžalovaný se velmi podrobně vyjadřuje k celé řadě okolností, ale samotný průběh uvedeného dne příliš podrobný není, věcně se vyjadřuje až k dotazům soudu, v tom se naprosto liší od výpovědí svědků.

III. Právní posouzení

11. Po právním posouzení ve výroku popsaného jednání soud uzavírá, že obžalovaný naplnil všechny znaky skutkové podstaty přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť mařil výkon rozhodnutí soudu tím, že vykonával činnost, která mu byla takovým rozhodnutím zakázána.
12. K naplnění znaků skutkové podstaty tohoto přečinu nevzbuzuje přílišné pochybnosti. Podstatou jejího jednání je, že obžalovaný řídil motorové vozidlo (tj. vykonával činnost) v době, kdy měl vysloven trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel (která mu byla rozhodnutím zakázána) a tímto jednáním mařil výkon rozhodnutí soudu (konkrétně rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 25. 11. 2021, č. j. 5 T 108/2021-194).

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Kuchařová.

13. Zbývá jen doplnit, že obžalovaný jednal ve formě úmyslu přímého dle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť rozsudek mu byl doručen do vlastních rukou oproti podpisu, o výsledku rozhodnutí o jeho oprávněném prostředku byl rovněž vyrozuměn, jak ostatně ukládá zákon, a sám obžalovaný to ani nepopírá. Pokud tedy usedl na motocykl a řídil jej, pak jednoznačně musel chtít porušit zájem chráněný trestním zákonem, a jednal tak v úmyslu přímém.

IV. Druh a výměra trestu

14. O druhu a výměře trestu soud rozhodoval podle zásad uvedených v ustanovení § 39 trestního zákoníku a posoudil existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ustanovení § 41 a § 42 trestního zákoníku a dospěl k následujícímu závěru.
15. Obžalovanému nepolehčuje prakticky ničeho, na své jednání nemá náhled, navíc jeho chování o něm již hovoří jako o osobě závadové, neschopné respektovat práva a oprávněné zájmy jiných osob. Obžalovaný navíc svým dosavadním životem dokázal, že výchovné tresty na něj nemají vliv, neboť ve zkušební době podmíněného odsouzení se opakovaně dopouští trestné činnosti, uložené tresty řádně neplní. Soud si také nemůže nepovšimnout, že obžalovaný je zadlužen, nemá reálný a stabilní příjem, žije u matky, sám uvádí, že z dědictví a nahodilých brigád, je občasným uživatelem drog. Soud nevidí v jeho dosavadním přístupu žádnou snahu o změnu v přístupu, která by umožňovala ukládání výchovného trestu, naopak dosavadním životem ve své podstatě ukazuje neúčinnost výchovných trestů a jejich neschopnost přimět jej k nejen k řádnému životu, ale ani k jejich řádnému výkonu. Možnosti výchovného působení na obžalovaného jsou aktuálně vyčerpány. Soudu tedy nezbývá jiná možnost než ukládat trest represivní, trest odnětí svobody jako nepodmíněný.
16. Ve výměře trestu se promítla nejen povaha a závažnost spáchaného jednání, která nijak zásadně nevybočuje z mantinelů projednávaného přečinu, ale také trestní minulost obžalovaného a v neposlední řadě i výměra trestů odnětí svobody, která obžalovanému reálně hrozí při přeměně dříve uložených výchovných trestů. Proto soud ukládal nyní trest ve výměře pouze čtyř měsíců, jakkoli se to může zdát mírným, avšak při zohlednění celkového působení dosud uložených trestů je výměra nyní ukládaného trestu odnětí svobody dostatečnou a přiléhavou. Soud také zohlednil, že obžalovaný je osobou, která bude trest odnětí svobody jako nepodmíněným postižena poprvé a dopad samotného výkonu trestu bude proto vnímán jako citelnější. A konečně soud zohlednil i zájmy nezletilého, neboť i on bude výkonem trestu zasažen a je zcela na místě zohlednit i jeho práva, která sice nemohou zvrátit zvolený druh trestu, ale soud je promítl do jeho výměry.
17. Pro výkon uloženého trestu zařadil odsouzeného do věznice s ostrahou.
18. Vedle toho soud uložil obžalovanému také trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu. Soud nepřehlédl, že je mu tento trest aktuálně uložen výše citovaným příkazem a uplyne 27. 1. 2026. Nicméně s ohledem na to, že chování obžalovaného jako řidiče je nyní již poměrně závadové (řidičské oprávnění pozbyl v důsledku postihu za najetí na hlídku policie a nyní jej máří) je uložení tohoto trestu zcela odůvodněné. Pro posílení výchovné funkce trestu, a především nápravu obžalovaného je uložení trestu zákazu činnosti naprosto nepostradatelné. Obžalovaný totiž nejenže prokázal, že je jen obtížně schopen respektovat omezení, která mu plynou z uloženého trestu, ale také, že je méně ukázněným řidičem. Právě tyto skutečnosti vedou soud k závěru, že je nezbytné mu uložit trest zákazu činnosti, neboť jinak mu nebude dostatečně důrazně osvětlena závažnost spáchaného přečinu. Obžalovaný si totiž musí uvědomit, že oprávnění řídit motorová vozidla není nezcizitelným právem, ale je vázáno na splnění řady podmínek (a to nejen těch nezbytných k získání řidičského oprávnění, ale následně i řádné chování řidiče v silničním provozu, neboť sankcemi, jejímž důsledkem je odebrání řidičského oprávnění, jsou postihována ta nejzávažnější porušení BESIP) a při jejich nedodržování může být i odňato. Nicméně s ohledem na současně ukládaný trest

odnětí svobody a dobu, po kterou bude ještě vykonávat trest dříve uložený, volil soud trest ve spíše kratší výměře 20 měsíců, neboť zákonné rozpětí, ve kterém se soud pohybuje, činí jeden rok až deset let. Byť se tedy takto stanovený trest může zdát jako mírný, soud je přesvědčen, že po zohlednění všech dopadů celého uloženého trestu do života obžalovaného je dodatečně citelnou reakcí na jeho chování, současně ale tento trest musí odrážet výše popsanou závažnost jeho jednání a hodnocení jeho osoby.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **přípustné odvolání do osmi dnů** od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal.

Odvolání je nutno podat ve **třech** vyhotoveních.

Tábor 13. února 2025

Mgr. Veronika Novotná v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Kuchařová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 10.04.2025. Připojení doložky provedla Hana Grulová dne 28.04.2025.

